U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. U.,** zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. OAM-1955/DS-PR-P18-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 3. 2017, č. j. 60 Az 5/2017 – 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. OAM-1955/DS-PR-P18-2016, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastaveno. Žalovaný v rozhodnutí dále vyslovil, že státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Bulharská republika.

[2] Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 3. 2017, č. j. 60 Az 5/2017 – 83, byla následně žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta. Krajský soud neshledal

opodstatněnými jednotlivé námitky žalobce související s nemožností jeho přemístění do Bulharska z důvodu, že v dané zemi dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních, přičemž tyto nedostatky s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Ve své argumentaci se soud fakticky ztotožnil s názory žalovaného vyjádřenými v přezkoumávaném rozhodnutí.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítl konkrétně, že jeho přemístění do Bulharska je nepřípustné, neboť Bulharsko není schopné zajistit řádný průběh azylového řízení a v bulharských azylových řízeních existují systémové nedostatky. Krajský soud se dle stěžovatelova názoru omezil na konstatování právní úpravy bulharského azylového procesu, přičemž se již dostatečně nevěnoval skutečnému stavu věci. Stěžovatel v této souvislosti opětovně zdůraznil, že v období února až dubna 2015 byla novými pracovníky nahrazena většina zaměstnanců odpovědných za rozhodování v azylových věcech v prvním stupni, kteří byli vyškoleni za pomoci EMS and EASO Operating plan UNHCR v roce 2014, s čímž souvisela i další skutečnost, že bulharské orgány nezajistily náležité financování tlumočnických služeb, v důsledku čehož došlo k dalšímu zpomalení azylových řízení.

[4] Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že tlumočení je v praxi zabezpečováno jen ze světových jazyků, což do značné míry ohrožuje přímo stěžovatelova práva, jelikož ovládá pouze urdštinu (jazyk urdu). Stejně tak dle jeho názoru selhává i poskytování právní pomoci a zhoršily se též materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu. V době vydání přezkoumávaného rozhodnutí dosahovala obsazenost azylových center v Bulharsku 110 %, situace žadatelů o mezinárodní ochranu byla zcela neakceptovatelná. Krajský soud se proto měl zabývat konkrétními námitkami uplatněnými v žalobě, což neučinil a zatížil tak svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti je dle názoru stěžovatele dána z důvodu zřejmé nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, resp. též z důvodu, že předmětem daného řízení má být posouzení otázky v judikatuře Nejvyššího správního soudu doposud neřešené (tzn. otázky existence systémových nedostatků v azylových řízeních a nedostatečného materiálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku).

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na přesvědčení o správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „[j]*estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“

[9] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 vyložil, že „[p]*řesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[10] Z obsahu správního i soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti: Stěžovatel opustil Pákistán v červnu roku 2016 a letadlem odletěl do Íránu. Poté ilegálně a pěšky překročil hranice do Turecka. Zde pobyl asi 45 dní, zbavil se cestovního dokladu a následně rovněž ilegálně a pěšky vstoupil na území Bulharska. Zde byl zadržen policií, byly mu sejmuty otisky prstů a byl umístěn do uzavřeného tábora pro uprchlíky. Zde strávil asi 18 dní, poté byl přemístěn od otevřeného tábora, kde zůstal asi 1,5 měsíce. Ubytovací podmínky v táborech označil stěžovatel za dobré, normální. V táboře sice požádal dne 26. 8. 2016 o azyl, ale v Bulharsku neměl v úmyslu zůstat, neboť cílem jeho cesty bylo Německo či Itálie. Z Bulharska šel proto pěšky do Srbska, tam pobyl asi 2 měsíce. Při pobytu v táboře kontaktoval muže, který mu zajistil odvoz kamionem do Německa. Na území České republiky ho však chytila policie.

[11] Stěžovatel je ženatý, manželka a jeho pět dětí zůstaly v Pákistánu. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádnými zdravotními problémy netrpí. Z úřední činnosti (srov. rozsudky ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 – 87, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 142/2017 – 90) a též z vyjádření žalovaného je pak Nejvyššímu správnímu soudu známo, že stěžovatel byl již dne 6. 2. 2017 předán zpět do Bulharska.

[12] Ačkoliv si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že stěžovatelem nastíněná otázka systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku nebyla doposud z jeho strany podrobena detailnímu zkoumání (což by za jistých okolností naplňovalo důvod přijatelnosti předmětné kasační stížnosti), nemohl současně přehlédnout, že veškeré námitky, které stěžovatel prostřednictvím ustanoveného zástupce uplatnil v žalobě i v kasační stížnosti, nemají žádnou spojitost se skutkovým příběhem, který stěžovatel v průběhu správního řízení sám vypověděl. Stěžovatel si totiž během azylového pohovoru a v průběhu správního řízení nestěžoval ani na nedostatky tlumočení při kontaktu s bulharskými úřady, ani na špatné zacházení, nedostatek stravy či jiné nevyhovující podmínky v táborech pro uprchlíky, v nichž pobýval, ani na špatnou zdravotní péči, ani na nedostatek právní pomoci, zřetelně pak není ani tzv. zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písmeno i) zákona o azylu.

[13] Správní orgán se tak otázce možných systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku věnoval výhradně *ex offo* a jeho odůvodnění v rozsahu dvou stran správního rozhodnutí lze s ohledem na okolnosti případu považovat za zcela vyčerpávající. Krajský soud pak při přezkumu správního rozhodnutí respektoval takto vymezený rámec a odůvodnění napadeného rozsudku k této otázce je z tohoto pohledu standardní.

[14] Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele je sice zpravidla dán v případě, má-li být v řízení o kasační stížnosti vyřešena otázka zdejším soudem doposud nejudikovaná, na straně druhé však nelze připustit natolik extenzivní výklad tohoto pojmu, který by odůvodňoval přijatelnost kasační stížnosti i v případě, kdy by výsledkem řízení mělo být jen jakési akademické rozhodnutí ke zvolené právní otázce, které by ke konkrétním okolnostem případu nemělo žádný vztah.

[15] S ohledem na shora popsané úvahy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož přiměřeně platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Ing. Jakub Backa učinil ve věci jeden úkon právní služby, za který mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve výši 3 100,- Kč, k níž nutno připočíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 této vyhlášky ve výši 300,- Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů tedy celkem činí 3 400 Kč. Uvedenou částku soud navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tzn. částku ve výši 714 Kč. Jmenovanému advokátu tudíž bude vyplacena částka ve výši 4 114 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu